

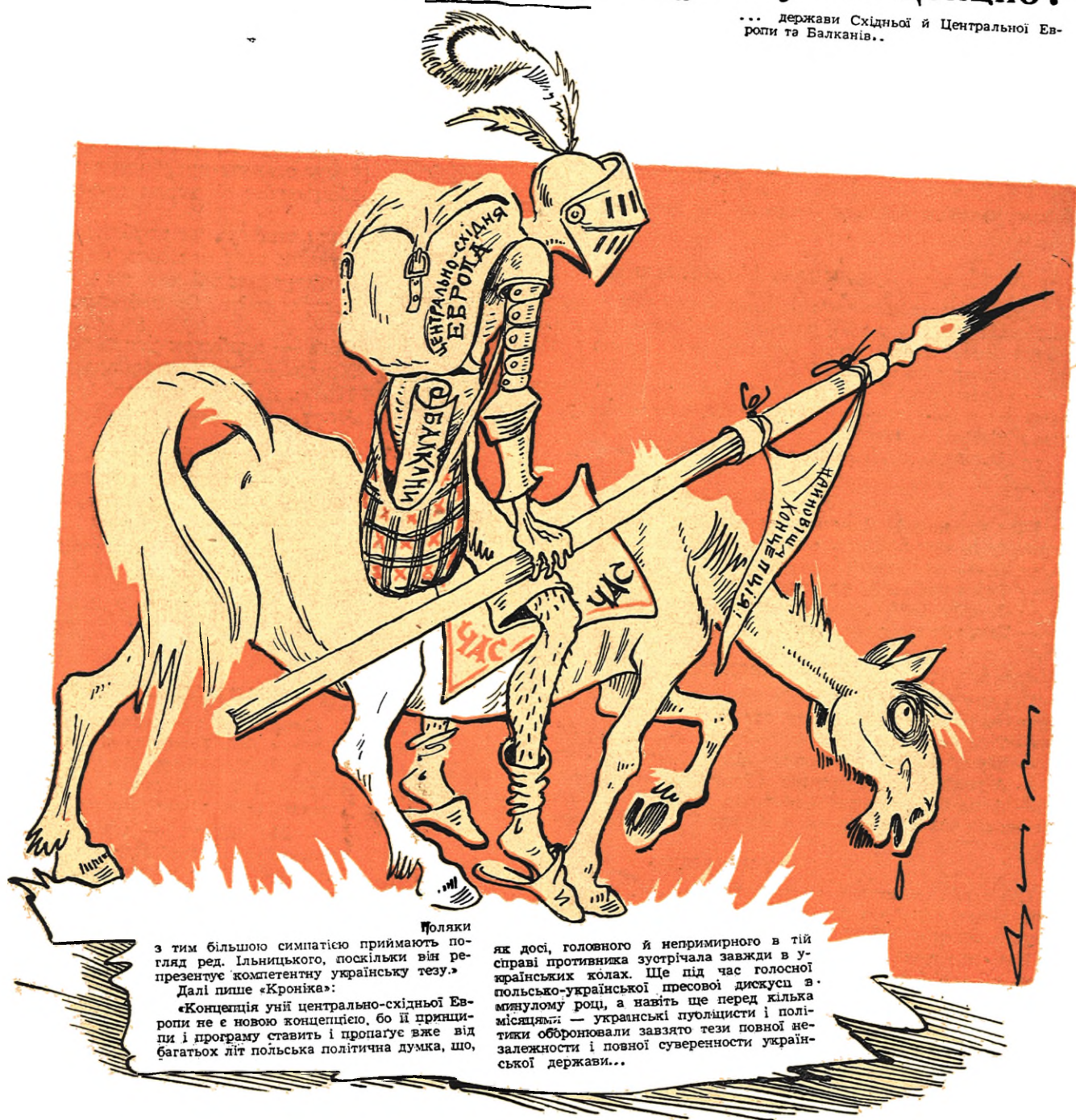
КОМАР

М Ю Н Х Е Н
1. червня 1948

Ч: 11 (26) ДВОТИЖНЕВИК САТИРИ РІК: III
І ГУМОРУ

Чи погодяться українці на „нашу“ концепцію?

... держави Східної й Центральної Європи та Балканів..

Воляки з тим більшою симпатією приймають погляд ред. Ільницького, поскільки він презентує компетентну українську тезу.»

Далі пише «Кроніка»:

«Концепція унії центрально-східної Європи не є новою концепцією, бо її принципи і програму ставить і пропонує вже від багатьох літ польська політична думка, що,

як досі, головного й непримирного в тій справі противника зустрічала завжди в українських колах. Ще під час голосної польсько-української пресової дискусії з минулому році, а навіть ще перед кількома місяцями — українські публіцисти і політики обговорювали завзято тези повної незалежності і повної суверенності української держави...

Малий лицар великих концепцій

Коли людина боїться людини, то звірята живуть у згоді...

ВИЙШОВ З ПОЛОЖЕННЯ

Одного разу міністр закордонних справ СССР прибув до Парижу і, зайнявши pokій у готелі, попросив швайцара розбудити його о сьомій годині ранку. Настав ранок, швайцар тихо зайшов у pokій, але вагався, як звернутися до міністра:

— Сказати пан, — так який же він мені пан? Сказати товариш, так який же я йому товариш? А потім, спохватившись, став перед ліжком міністра і заспівав:

— „Вставай, прокляттям заклеїмийонний!...”

ЛЮБОВ ДАЛЬНЬОГО

Біля трамвайної зупинки два німці вчинили між собою бійку. В цю хвилину до них підійшов третій, і, розборонивши їх, запитав:

— За що ви б'єтесь?

— Як за що? За авслендерів! — відповів один.

— О, майн Гот! І не сором вам за них битися?

— Так, але чому він мене авслендером називає?!

ЗРОЗУМІВ

Під час приходу комуністів до влади в Чехословаччині один із ораторів, виступаючи на мітингу, заявив:

— Товариші! Ми тепер не звичайні люди, а комуністи...

— Вірно! Вірно! — закричав дідок з натовпу, кидаючи свою палицю.

— А навіщо ж ви палицю жбурляєте? — запитав його оратор.

— А на біса ж вона мені тепер здалася! — відповів дідок. — Нею тільки від собак відіб'єшся, а від вас і довбня не допоможе.

СОЦРЕАЛІЗМ

Советське державне видавництво улаштувало конкурс на краще оповідання, розміром до трста слів. Тема оповідання: „Героїзм советської людини в СССР”.

Вже надходив термін розгляду надісланих оповідань, але журі не мало ні однієї присланої речі. Письменники ніяк не могли написати оповідання короткого на советську героїчну тематику.

Аж накінець конкурсу вдалося одному щасливцеві написати таку героїчну новелю. Написане ним оповідання мало трста слів, було зрозуміле і справді відбивало советський соцреалізм.

Починалось воно так:

„Однієї ночі пішов советський голодний і збідований робітник у темну вбиральню, сів і провалився. Щоб вилізити з глибокої і невидної, як советська дійсність, ями, він проявив дуже багато героїзму. Вилізаючи, він сказав на советську владу 240 слів, яких тут не наводжу, знаючи, що цензура їх всерівно не пропустить, але в рахунок до мого оповідання вони причисляються. Всього рівно трста слів”. Далі стояло псевдопомислового автора і його неточна райська адреса.

Арка плаває і блудить,
Барка білим світом нудить,
Вікна б'є, як хтось казиться,
Гімном все у нас кінчиться...

Гудзик має вартість марки,
Дурні родяться для сварки,
Евнух теж і їсть, і чує,
Єдність все у нас шванкує...

Жарт — здоров'я срібні двері,
Згоду бачим на папері.
И — авслендер (ходить босо!),
IPO — теж є штатенльосом...

Їсть нас теща і блощиці,
Йолоп все сильніший криці,
Крам паскар у течці носить,
Лисим бути — ще не досить...

Манко залива, як море,
Носом чує хрунь вибори,
Омус ставить все, бо мусить —
Поплентач за горло дусить...

Раду творять не верблюди,
Сонник теж читають люди,
Туман зручний все, як кішка,
Унрра добра, бо небіжка.

Фіґа — здобуток реальний,
Хрунь — діяч національний,
Цепує вкладки збирає,
Чорт — все бабу посилає...

Шум по ляграх роблять діти,
Щастя — красти й не сидіти.
Юність — крил дає, щоб
взвестись,

Яйця вчать курей, як нестись.
Б — знак м'який усе кінчає —
Так спочатку, хто не знає.

ТЕОК

✕

ОПРАВДАНІ ПРИЧИНИ

Советський представник в Раді Безпеки ОН, Громико, від'їжджаючи з Вашингтону до Москви, влаштував для американського політичного світу гучний бенкет.

— Ми віримо, — сказали запрошені закордонні журналісти, — що чейже дійде до зустрічі Трумена зі Сталіном і советсько-американські відносини таки покращають...

— Трумен готов кожної хвилини їхати до Москви, — додав представник міністерства закордонних справ ЗДА, — але він не довіряє теперішній буряній атмосфері...

— О, то в вас зовсім кепсько! — сказав Громико. Ми в себе вже давно атмосферу прочистили і якщо вдасться нам підшукати советського літуна, якому довірятиме Сталін, то до такої зустрічі напевно дійде.

✕

Як відомий здавна польонофіл, до українсько-польської дискусії ставлюся зовсім позитивно й рішуче обстоюю українсько-польське порозуміння, за яким тепер розпинаються у пресі колега Бельський і Ільницький. Я також за нього розпинаюсь із маринарки коло свого редакційного бюрока і непокликано, як, зрештою, всі дотеперішні дискусанти, починаю писаним словом пропагувати світлу ідею зближення обох братніх слов'янських народів.

В ім'я правди мушу ствердити, що всі нарікання, які під час дотеперішньої дискусії посипалися з українського боку на польську сторону, були рішуче неприємні і не містили вродженої української делікатності. З поляками треба вміти говорити і вміти датися їм любити. Це „супрема лекс“ нашого прийдешнього добросусідського співжиття.

Мене, чистокровного українця з „польського Львова“, який навіть раз христився (бачучи Грабського і Гломбінського), поляки здавна дуже любили. Не тому, що мій свояк на Сикстусській у Львові називався не Українець, а Русінек, а я Ярема (пригадувався їм Вишневецький), а не зненавиджений Тарас (скажімо Бульба!), але вони відчували, що я своя „ввара“, що мешкаю на Личакові і мені зовсім не забороняли дихати польським повітрям і „безчельне жиць по українську“ Це факт.

І я жив „по українську“: сидів у 1932 р. в воевідськім криміналі, 1933 р. в повятуфці за „оказиване

нехенці до Паньства Польского“, ставав у 1934 р. перед суддею Мазуркевічем за читання, сконфіскованого по двох днях після своєї появи, часопису „Народня Справа“, в 1935 р. „затшимани“ на поліції за „демонстраційне мувене по-руську у почекальні дворца колейового Львуф-Подзамче“, в 1936 р. арештований за „хоць неудоководньонов, але оказанов симпатіен до бейовцуф зпод знаку ОУН“ і в 1937, 1938, 1939 ці самі історії...

Можливо, що й досі пригадують собі мене колишні співробітники відомого на терені Львова „Слова Народового“, які з юрбою ендецьких горлорізів напали були в 1938 р. на редакцію „Нового Часу“ при Костюшка 1а у Львові і під дулами револьверів казали безборонним українським журналістам годинами стояти при стіні з піднесеними вгору руками і дивитись, як голота руйнує українську установу

Шкода, що тоді п. ред. Ільницький доперва писав... шкільні завдання і не міг дискутувати про реклямовану поляками „Польску Христову“ і „Пшедмуже хшесціяньства“

Дуже жалко, що мовчав тоді п. Бяласевич, Грабик і Бельські, а обороною „полькосьці“ в Галичині керував „опрафца“ польсько-українських справ в „ІКЦ“ Ойпола і інші кресові Роеки, яких саме лише українське слово впроваджувало в „шовіністични обленд“

Але... Але...

Але „мілосьць вшистко пшеба-ча“ Все любов перемагає для

осягнення спільного порозуміння й наладнання попсованих взаємин.

І я все простив, і Ільницький простив, і Котович з Которовичем також все простили... Ми полякам вміємо і хочемо простити...

Але чому прошарок лондонської польської „еліти“ не може простити українському королеві Данилові, що він заложив „польське място Львуф“ (?) на українській землі і назвав його Львовом? Чому не може простити Іденові, який сказав, що Львів був лише спольщеним острівцем на українському океані і мусить належати до України? Чому сучасна польська політична еміграція не може простити Рузвелтові, Черчілеві і Сталінові, які, знаючи далеко краще від поляків історію Львова і Галицької Землі, погодилися в Ялті навсе признати Львів Україні?

Чому тут „мілосьць не пшеба-ча“? Чому тут поляки не покажуть свого духового „пшедмужа хшесціяньства“ і не заіхнають свої загарбницькі аспірації щодо власности свого слов'янського сусіда? Чому панове Цати і Андерси втекли перед поневоленням, їдять білий англійський хліб, і плянують чорне поневолення українського народу? Чому українці не видають журнальчика „Замосьць і Пшеворск“, а польські політичні банкрути випускають у Лондоні пісadlo „Львуф і Вільно“? Чому українські руханково-спортові товариства не збираються відбирати від поляків український Ярослав і Ряшів, а гімнастични „Сокул“ (гл. „Лех“ з 8. травня 1948!) плянує „пшивручене Польсцє заграбйоних зем всходніх“?

Мені незвичайно приємно, що серед польського громадянства на еміграції є кілька логічно думаючих голов, які знають, що Варшава 1948 р. не є Варшавою з травня 1939 р., що місце Боя-Желенського зайняв Бореяша, а в Скерневіцах стаціонують російські полки, але рівночасно ми їм складаємо найглибші кондоленції, що їх дотеперішні голоси за примиренням і нормалізацією польсько-українських стосунків є голосами вопіючого в пустині польської мегаломанії, що їх голосів зовсім не слухає їх польський загаль, який постійно живе міражами безповоротних прошлих століть.

Ті жертви політичних міражів і досі вірять, що наші закиди безосновні, а як і основні, то рішуче „не надайонце се до дискусії“.

Для наладнання польсько-українських взаємин не треба вмовляти недугу в українців, а старатись її вилікувати в поляків. Треба їм отверто сказати, що Мусолінія вбито, Гітлера спалено, Бек помер, а Миколайчик перебуває в Америці і інакше думає, як вони...

(Докінчення на 4-й ст.)

НАША ВНУТРІШНЯ ПОЛІТИКА

...За честь і славу, за народ...

Колись УПА билася за українців, а сьогодні українці б'ються за УПА.

✕

Колись королі втрачали життя, щоб могли зберегти трон, а сьогодні втрачають трон, щоб могли зберегти життя.

✕

Колись одна солодка фраза дарувала людині щасливе життя, а сьогодні щасливе життя дарує людині одну солодку фразу.

✕

Колись осли двигали на хребті народ, а сьогодні народ двигав на хребті ослів.

✕

Колись людина воювала проти існування фальшивої конституції, а сьогодні фальшива конституція воює проти існування людини.

✕

Колись люди їли, щоб тільки могли довше жити, а сьогодні люди тільки живуть, щоб могли довше їсти.

✕

Колись втрачали люди тіло, щоб лиш спасти душу, а сьогодні люди втрачають душу, щоб лиш спасти тіло.

✕

Колись чесну працю уважали пониженням людини, а сьогодні пониження людини вважають чесною працею.

✕

Колись в деяких тоталітарних країнах називали демократію кривавим злочиним, а сьогодні кривавий злочин називають в деяких тоталітарних країнах демократією.

✕

Колись кожна незалежна держава мала свій вільний народ, а сьогодні ніхто з „вільних народів” не має своєї незалежної держави.

✕

Колись деякі патріоти мучились за народ по тюрмах, а сьогодні народ мучиться по тюрмах за деяких патріотів.

✕

Г А Р Я Ч

Гарячий червень! Світлий червень!
І світ, немов в окропі рак...
У воду пхають люди нерви,
Одначе дихати ніяк...

Не може дихати Безпека,
Не годні дихати ОН...
Гаряче всюди, всюди спека,
Аж топиться в паперах сенс...

І жарко в Гайфі (де не жарко?),
В Кореї теж повище нуль...
Спітнів, як тхір, у горах Маркос,
І в Тіта теж піднявся пульс...

Втирають лица дипломати,
(В советах їм втирають ніс!)
Втікають в холод люди з хати,
(Скажіть в Лондон, чи у Паріс...)

Спітнів Осубка і Дімітров,
А Бенеш в тінь, як тінь, іде...
Сергій московський скинув мітру,
Вдягає плащ НКВД...

Гаряче всюди, всюди парно,
Аж в листоноші жовкне лист...
Над світом атом ненадармо
Мечем Дамоклевим повис...

Гарячий червень! Світлий червень!
Неначе рак в окропі — світ...
Лиш в Сталіна холодні нерви —
Його облив холодний піт...

АРСЕНІЙ СМУТОК

«МІЛОСЬЦЬ»

(Докінчення з 3-ої ст.)

Треба їм нарозум сказати, бо ті люди нічого не знають і мабуть вже нічого не навчаться...

Та до чого не дійшли б тепершні українсько-польські переговори, я все буду гарячим прихильником обоюдної згоди. Навіть якщо б заходила потреба дежим з лондонськими поляками обмінятися...

На всякий випадок, щоб прищипити позитивне розв'язання цієї пекучої проблеми Сходу Європи — пропоную обом сторонам піти на певні уступки. Пропоную українцям пожертвувати на користь поляків Львів, а поляки, щоб відступили українцям Краків. Обидві зацікавлені сторони повинні цю концепцію всебічно обдумати. Їй-богу! І будемо мати вічну згоду і справжню „братерську мілосць”...

Я рукавички нікому не кидаю і як був, так і буду рішучим польонофілом і філом всякого здорового політичного глузду. Ми шпепрашами же жиємо і перепошуємо, що любимо вільне життя, і хочемо, і будемо його боронити.

Тільки від доброї волі і політичної зрілості поляків залежить, чи „Miedzumozge” буде реальним фактом, чи воно увійде у miedzy може мертвих політичних новородків.

А шкода була б, бо по обидвох сторонах є шанси на співжиття.

Ярема Галайда

В НАЙДЕМОКРАТИЧНІШІЙ

Американський журналіст, перебуваючи серед советських робітників запитав одного з них:

— Чи ви чуєте „Голос Америки”?

— Та де там!... Ми навіть голосу свого сусіда не чуємо!... — відповів робітник.

УКРАЇНСЬКИЙ ТРАДИЦІЙНИЙ ЧОРТ

— Перестань вже раз видувати миляні баньки і надувати ними український народ!... Хай буде згода!...

Радість після створення Української Національної Ради

СТОП ГАНЬБИ

На обкладинці одного з чисел „Пу-Гу” поміщено цікавий образок, як карають у теперішній Румунії тих, хто домішує до молока воду. На першій пляні стоять три мужчини, букарештянські типи, і в кожного з них на грудях табличка з написом: „Продаю молоко з водою”. Обличчя в них похмурі, бо, видно, їм ніяково, що на них ззираються люди. Від редакції додана для об’яснення образка, така замітка:

„Цей оригінальний спосіб покарання можна б застосувати й до інших злочинів, відповідно змінивши напис. Наприклад: „Видаю газету з брехнею”.

І дійсно, спосіб покарання оригінальний і цікаво, що зродився він під советською властю в столиці Румунії, однак оригінальна і цікава також замітка, що спосіб цей можна би застосувати й до інших злочинів, в цій випадку до газетярства. Справді, стопв ганьби, чи площа ганьби, повинні би існувати і хто перебирає занадто мірку, занадто відступає від свого завдання, повинен би бути наражений на це, що його вкінці приведуть до тієї площі, або водитимуть принаймні вулицями з відповідним написом на грудях, щоб люди бачили про що йдеться і кого мають перед собою. Бо домішувати воду до молока річ несумлінна, коли за нього береться гроші, однак річчю не менш несумлінною є, коли хтось до правди домішує

брехню, продає газету з розводним змістом і бере за це гроші, або друкує газету і в ній нічого не дає і т. п. Тому, дякуючи редакції журналу „Пу-Гу” за поміщений образок і влучно піддану думку, ми хотіли б навести ще кілька зразків образків і написів, які прочистили б нашу духову атмосферу.

Наприклад: „Продаю газету з розводним змістом”, або: „Друкую масу паперу і в ній нічого не даю”, або: „Проповідую марксизм і кажу, що це християнство”. „Поміщую завжди, як ілюстраційний матеріал, голі литки”, „Даю газету з фривольним змістом”, „Проповідую явну брехню і кажу, що я критик”, „Огидство в мові називаю мовознавством”, „Брехню називаю політикою” і т. п.

І ось тепер, коли б така парада різних типів з обвислими лицами і чітко написаними табличками на грудях перейшла перед нашими очима, коли б ми всіх їх зустріли і могли оглядати на площі ганьби, тоді ми побачили б з ким маємо до діла, яке огидство в нашій житті, як багато людей, котрі вважаються чесними, домішують воду до молока, а огидство до змісту. В цій плеяді типів були би „літератори” і „газетярі”, і „мовознавці”, і „учені”, і „критики”, і „філософи”, і „політики”, і „провідники”, і взагалі тяжко було би знайти людину із сьогоднішніх „знаних” без відповідної таблички на грудях. Ось цей „стопв ганьби” треба б построїти, щоб вичистити суспільність від шахраїв. (Б)

НЕ ЧИТАЮТЬ

Зі Львова до Москви приїхала делегація кількох священиків пожалілись Сталінові, що місцеве НКВД унеможливило їм виконання священних обов’язків.

— Товарищу Сталіне! — кажуть. Ми спочатку всі були католики і не мали під советською властю жадних прав, а тепер ми всі вже православні, а прав і далше не маємо!...

— Бо не читаете конституцію! — грюкнув твердо Сталін. В ній забезпечені за вами всі права...

В МОСКВІ

— Слїш, Ванька! Ти чув, що Малік написав завіщання?

— Чому?

— Бо заавансував на полпреда в ОН.

В ТАБОРВІЙ ШКОЛІ

— Як називався?

— Івась!

— А як називається твій батько?

— Тато!

— Це тільки ти так його кличеш. А як його кличе твоя мама?

— Ти старий пияку!

— А як його кличуть сусіди?

— Паскар!

ПРАВДА

Моріс Шевальє спитав одного разу фільмову зірку, чому гарні жінки є переважно дурні.

— Ми мусимо бути гарні, — сказала зірка, — щоб нас любили мужчини, а дурні, щоб ми їх любили.

Шікаго, травень 1948.

Нещастя хотіло, що мій приїзд до Америки збігся з виборами на „майора" міста Шікаго. Коли їх проголошено, — я задеревів. Дрижачим голосом почав я змальовувати своїй тітці виборчі катаклізми в таборах українських діпівців у Німеччині.

— Тіточко, — кажу, — що то воно буде робитися тут, у чотиримільйоновому місті, коли в нас, в українських таборах, діються жахливі речі. Якийнебудь табір, де є тільки п'ятсот людей, виставляє з десять виборчих лист, а „репрезентанти" кожної листи випускають свою виборчу літературу. Сам же день перед виборами і день виборів повний крику, бійок, крові, ран та розбитих носів. Мені ще й досі причувається тупотіння чобіт таборової поліції в погоні за якимсь нещасним виборцем і його крик при фізичних методах агітації. Мені ще й досі видяться підозрілі обличчя високих і пристойних виборчих Донжуанів під виборчими льокалями, ще й досі мені здається, що відкриваються двері моєї кімнати і входить людина з „виборчою пресою" і олівцем в руках.

— Ви на кого підете голосувати? — питає один із них.

— Та я... — цокочу зубами.

— Ну, уважайте, щоб ми не зробили з вами порядку. Ідіть голосувати на ту листу, на яку ми кажемо.

І сунуть мені листу. Я став тітці підраховувати, спираючись на статистичних даних з Ельвангену та Авгсбург, скільки то виборчих жертв повинно бути в такому великому місті, як Шікаго. Моя тітка засміялася, а потому каже:

— Велл, тобі трудно привикнути до Америки! Роби, як знаєш, але я тобі кажу, що тут при виборах немає жодних клопотів. На день перед виборами я забарикадував свою кімнату, двері й позабивав вікна дошками, а на дверях почепив напис:

„Мешканець виїхав — безпартійний — уже голосував!"

Я закупив усі можливі ліки. Були там застрики й теч на зломання кісток та гіпс, була бутля з киснем і пилка до відрізування помованих частин тіла. Застрики були двоякі: — на перестрах і на удар серця.

Потім я попросився зі своїми рідними, написав завіщання та замурувався у кімнаті. Зі собою взяв тільки молитовник та статтю „Блискуче відокремлення". Хай, думаю, вмираю як справжній український патріот, щоб історія не робила мені закиду — мовляв

опортуніст був. В кімнаті мав я вже приготовані консерви та портрети обох кандидатів на майорів. Це тому, щоб, як прихильники республіканської партії дадуть про себе знати й закричать під дверима „бий демократів!" — могли швиденько повісити республіканського кандидата на стіну. І наоборот, коли добиватимуться в підозрілих цілях до моєї кімнати демократи, тоді я їм, їхнього кандидата причеплю.

Вибори заповідалися зовсім некультурно. Поперше — тут тільки дві партії приступають до виборів, подруге — обі партії мають такий самий прапор і дуже трудно їх розрізнити. Для мене, як для українця, ці речі були зовсім незрозумілі. В день перед виборами я спитав тітку:

— Тітко, кажу, то у вас тільки дві партії?

— Єс, — каже тітка, — нам більше не потреба!...

— А прапори в них однакові, якже це так?

— Однакові, — каже тітка, — бо тут всі американці!...

Вночі проголосили вислід виборів. Вибрали демократичного кандидата.

Маючи вже певність на яку ступити, зараз зранку (на другий день після виборів!) я зробився політиком. Пробую стати „героєм дня". Перев'язав я голову хустиною, винизав сценічним гримом під оком штучний синець, узяв палицю в руки — йду вулицею та стогну.

Стрінули мене добрі люди.

— А що це з вами, громадянине?

— Оце, — кажу, — під виборчим льокалем так дістав від республіканців! Борець я за демократів і свободу. Ну, і б'ють, вражі діти, кісток не чую. Але взяла наша горою — тепер їм покажемо. Може

де у вас є які гроші, — допоможіть патріотичній душі.

Приступила до мене якась землячка та й каже потихоньки:

— Ви, земляче, чимшвидше вертайтеся додому й не говоріть дурниць. Коли почують республіканці, що ви на них сплетні ширите, то заскаржать вас до суду. Від сорока років тут ще ніхто нікого при виборах не побив. І тепер не було такого випадку. Ідьте додому.

Я захолов...

Боже милий, який тут брак політичної культури й виховання. Що за вибори, що за порядки, що за край ця Америка? Що за політика ту врешті-решт робиться, і чи не є це опортунізм, коли чотиримільйонове місто вибирає майора без одної порядної бійки?

М. Волокита

В ШКОЛІ...

— Що знаєш, Івасю, про ріку Йордан?

— Тільки те, що її в кількох місцях перейшли арабські війська.

ПРИЧИНА

— Чому Навуходнозор вигнав з Єрусалиму жидів?

— Бо, певно, жиди не хотіли платити чиншу

*

У СХІДНІЙ ЗОНІ

— Втікайте, пане поліцейсте, бо ще й вас цей товариш пограбує...

КАЛЯМБУРИ

В здоровому тілі — здорова душа! — продзвеніло електричне залізко, коли його душу вкидали в розпалену пічку.

✕

Або сьогодні, або ніколи! — сказав пияк, вступаючи по звичці до шинку.

✕

Мій ти голубчику дорогенький! — промовив злодій, запихаючи краденого голуба в мішок.

✕

Все, що мав в житті — він віддав! — сказав представник уряду скарбового на похороні платника.

✕

Один за всіх! — промовив голова табору, йдучи відсиджувати кару до таборової тюрми.

✕

Всі за одного! — заговорили виборчі плякати по демократичних таборах української еміграції в Німеччині.

ЗНАННЯ ЧУЖИХ МОВ ЦЕ ПЕРЕДУМОВА УСПІХУ НА ЕМІГРАЦІЇ, ЦЕ ЗБРОЯ І ОЗНАКА КУЛЬТУРНОЇ ЛЮДИНИ.

ДО ЧИТАЧІВ

Легкість вивчення англійської мови переконала і „Комаря”, що від нинішнього числа починає англійські лекції на потіху собі а на корисний сміх читачів.

Лекції складаються з англійського гумору. Під текстом подані слова з вимовою (у дужках) і значінням. Наголошені склади зазначені великою літерою.

На всілякі письмові та особисті запити в тій справі уділятиме Редакція вяснення і поради.

Попробуй вчитися, а переконаєшся, що легко! Трохи терпеливості, а велика користь!

„КОМАР”

At the Restaurant

Guest: “This is a very small portion of beef you have given me, waiter.”

Waiter: “Yes, sir, but it will take you a long time to eat it.”

Words (уЇадз) — слівця:

1 at	(ет)	— в, у
2 the	(дзе)	— означений родівник
3 restaurant	(рЕсторант)	— харчівня
4 guest	(гест)	— гість
5 this is	(дзис из)	— це є
6 a	(Ей)	— неозначений родівник
7 very	(вЕри)	— дуже
8 small	(смОал)	— малий
9 portion	(поОашн)	— порція
10 beef	(біф)	— воловина
11 of beef	(ов)	— воловини
12 you	(ю)	— ви, ти
13 given me	(гивн мі)	— дали мені
14 waiter	(уЕйтѳа)	— кельнер
15 yes	(йЕс)	— так, слушно
16 sir	(сѳа)	— пан, пане (без прізвища)
17 but	(бат)	— але
18 it	(ит)	— воно
19 will	(уИл)	— допоміжне дієслово майбутнього часу
20 take	(тЄйк)	— брати

21 it will take you.	— ви будете потребувати
22 long	(льонг) — довгий
23 time	(тАйм) — час
24 to eat	(ту іт) — їсти

A Dangerous Illness

Doctor: “Well, sir, what is the matter with you?”

Patient: “I must be very ill; I have lost my memory.”

Doctor: “Then, I think, you had better pay me my fee in advance, sir.”

Words:

1 dangerous	(дЕйнджерѳс)	— небезпечний
2 illness	(Ильнес)	— хвороба
3 doctor	(дОктоа)	— лікар
4 well	(уЕл)	— ну, отже
5 what	(уОт)	— що
6 the matter	(мЕттѳа)	— справа
7 what is the matter	— у чому справ? що є?	
8 with	(уИдз)	— із, з
9 patient	(пЕйшнт)	— пацієнт
10 I must	(Ай маст)	— я мушу
11 be	(бі)	— бути
12 ill	(иль)	— хворий
13 I have	(Ай гев)	— я маю
14 lost	(льОст)	— згублений
15 I have lost	— я загубив; стратив	
16 my	(мАй)	— мій
17 memory	(мЕмори)	— пам’ять
18 then	(дзен)	— тоді
19 I think	(Ай тсинк)	— я думаю; гадаю
20 you had	(ю гед)	— ви мали
21 better	(бЕттѳа)	— ліпше
22 you had better	— найкраще ви	
23 pay	(пЕй)	— платити
24 fee	(фі)	— гонорар
25 in advance	(ин едвАнс)	— згори, вперед

Complicated Colours

Son: “Papa, what kind of berries are those?”

Father: “Those are blueberries, my boy.”

Son: “Blueberries?! Why, they are red!”

Father: “Yes, but only while they are green.”

Words:

1 complicated	(кОмпליкейтід)	— складний
2 colour	(кАлѳа)	— барва (‘с’ це закінчення множини)
3 son	(сан)	— син
4 papa	(папА)	— тато
5 what	(уОт)	— що, який
6 kind	(кАйнд)	— гатунок, рід
7 of	(ов)	— прийменник 2-го відмінку
8 berries	(бЕриз)	— ягоди
9 are	(Аа)	— є (множина)
10 those	(дзОуз)	— ті; це
11 father	(фадзѳа)	— батько
12 blue	(блю)	— синій
13 blueberries	(блЮбериз)	— чорниці
14 boy	(бОй)	— хлопець
15 why	(уАй)	— чому; але ж
16 they	(дзЕй)	— вони
17 red	(ред)	— червоний
18 only	(Оунли)	— лише
19 while	(уАйль)	— під час коли
20 green	(грін)	— зелений

Ukrainian Magazine „Komar”, The Hedgehog,
Fortnightly. — Autorization No. UNDP 222. — Publisher:
J. Lychoilt, Munich, Rosenheimerstrasse 46-a. — Printer:
Munich, N-0378. — Circulation: 4.000 copies.

